

VIROLET

L'ENCANTADOR DE SERPENTS

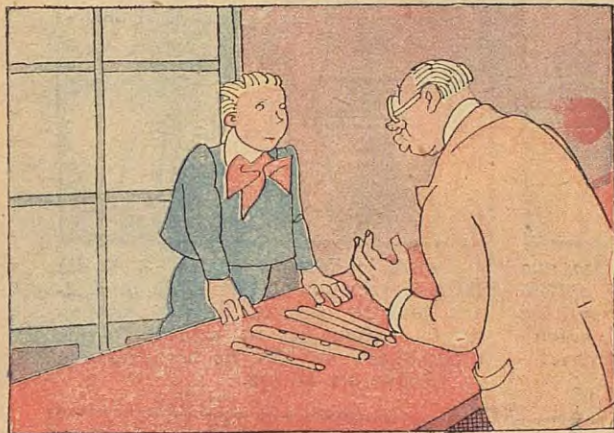
A la India hi ha uns famosos encantadors de serpents, que amb la sola ajuda d'un flabiol fan el que volen dels reptils.

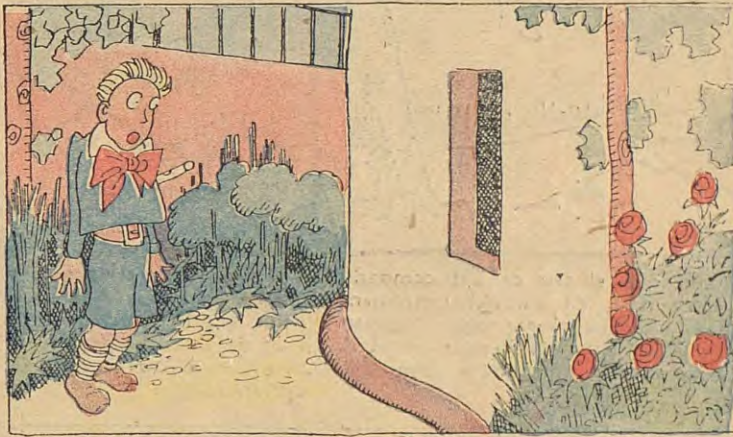
Això en Canet ho havia llegit, almenys cinquanta vegades, en un llibre voluminós que tenia a la llibreria de casa seva.

Tant se li havia ficat al cap que fins a les nits somniava la serps més esgarrifosa.

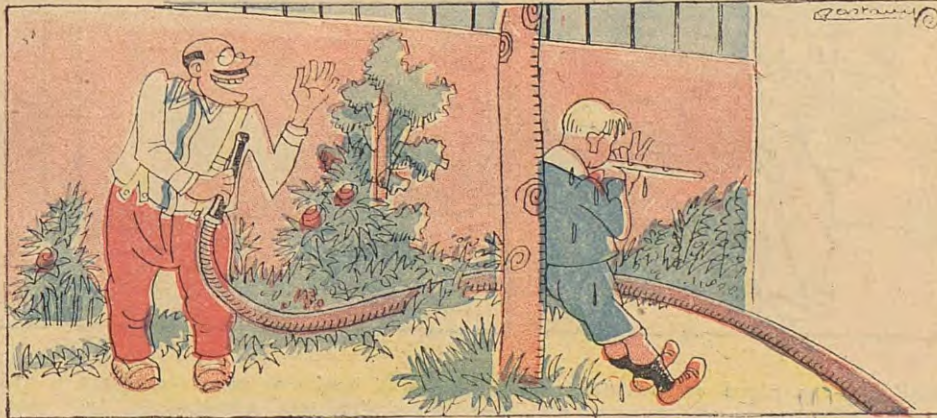
Un dia es va decidir, i entrà en una botiga que venien instruments de música per comprar un flabiol i dedicar-se a encantador de serpents.

En arribar al jardí de casa seva va veure una serp d'una mida més que regular. Tot ell es va esglair. Tanmateix per a estrenar el flabiol havia trobat una serp massa grossa!

Feia dues hores que bufava i no es decidia a plegar, temerós de que es desfés l'encantament i la serp se'l cruspís.

El que s'hi va divertir de debó va ésser el seu pare, el qual el va trobar suant i espantat, tocant el flabiol a una serp imaginària, que no era sinó la manguera de regar les plantes.

En Tataret i en Papanates eren molt amics. Però el primer tenia un gros defecte: l'ésser altament cobejós. Això feia que quan veia que en Papanates tenia algun diner, ja cercava la manera de fer-se'l seu.

Un dia, en Papanates va cobrar una bona picossada per uns treballs que havia acomplert en el camp d'un veí i, bon jan com era, va tenir la debilitat d'ensenyar-ho a en Tataret, al qual tenia per amic.

Perque ningú no li prengué els diners guanyats, l'excel·lent Papanates va fer un clot en el seu hort i allí va amagar-los. Però en Tataret, enfilat a dalt del mur, va poder veure l'amagatall.

I així que el seu confiat company va ésser fora, ell saltà lleugerament la paret, desfeu el sot on reposaven els quartets envejats i se'ls emportà cuita-corrents a amagar-los amb tota cura.

No és per descriure la sorpresa que tingué en Papanates en veure a l'endemà que li havien pres els diners. Un raig de llum es féu en el seu enteniment. — «Això és cosa d'en Tataret» exclamà...

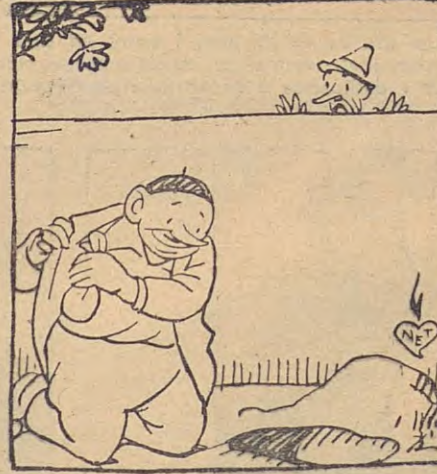
...«però jo l'escarmentaré». Al dia següent ensenyà al fals amic una altra pila de diners, dient-li simplement: — «Avui els he cobrat. Perquè ningú me'ls prengui els amagaré allà on hi tinc els altres».

«Calla! — es digué en Tataret. — Si avui en Papanates va a enterrar els quartos al lloc on hi té els altres, com que no els trobarà, ja no n'hi amagarà cap més. Val més que ara jo els hi torni a posar i esperar...

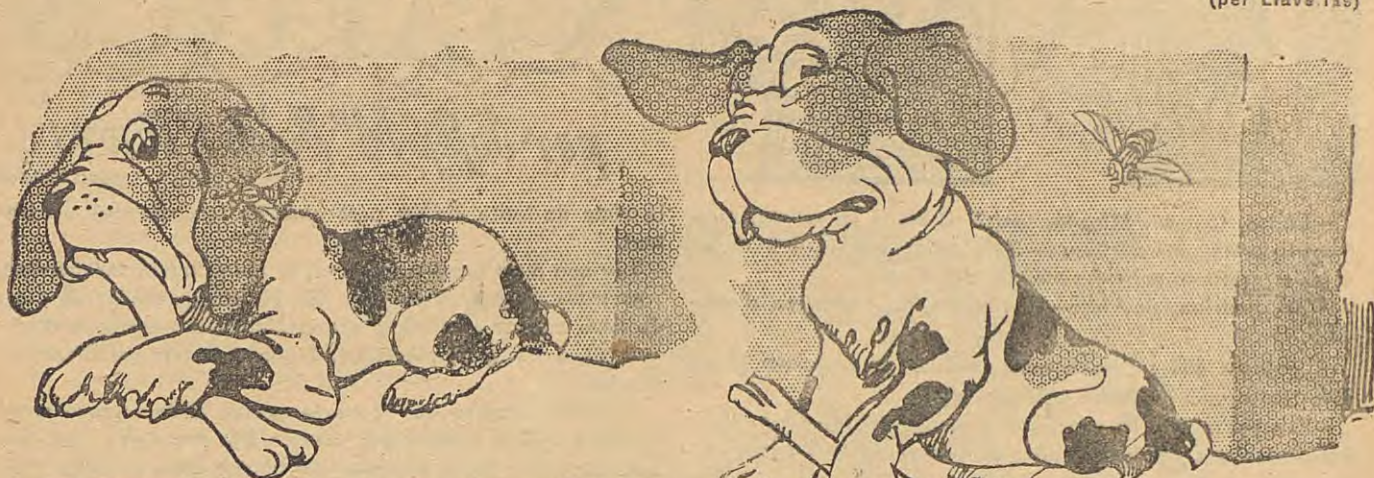
...que n'hi hagi una pila més grossa per prendre'ls tots plegats». I tal dit, tal fet. Immediatament tornà a posar els diners robats al lloc ja sabut i esperà que el seu refiat company hi anés a depositar la nova suma.

Però en Papanates no va fer més que treure la que hi havia deixat en Tataret, el qual, enfilat dalt de la paret veié com li fugia la quantitat que feia poc era ben seva... eil d'una manera que Déu ens en guardi.

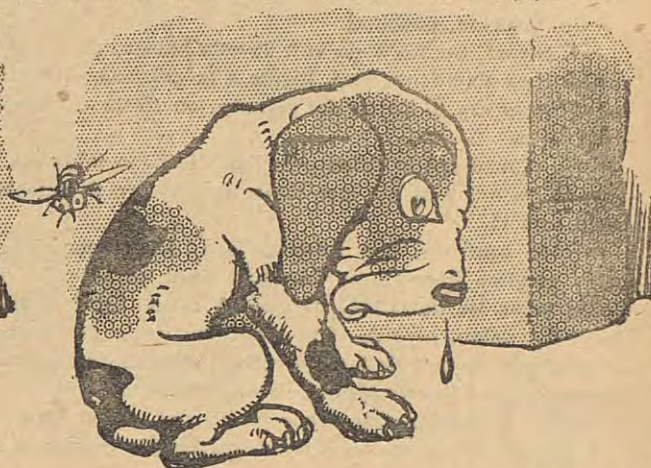
EL GOS i LA MOSCA

(per Llavis)

Amb l'entusiasme que és de suposar, el ca superbíols que respon al descriptiu nom de Xato, estava saborejant un os.

El destorbà de l'agradable tasca una mosca que zumbà al seu voltant d'una manera bastant empipadora.

I amb l'ira del poderós que es veu molest per un infeliç, es llança a devorar en un moment la insignificant bestiola.

Mes la distància fou mal pressa i, en lloc de caçar la mosca, el gos anà a petar de nas en un cos un xic massa sòlid.

La ira és mala consellera. Indignat pel malastre sofert, s'entregà a la persecució de la mosca atrevida, que no volia deixar-se atrapar.

Anant, amb la fúria de la carrera empressa, a prendre un bany d'impressió, cosa bastant impressionable, ara que ja fresqueja.

I per fi, cansat i decebut, el superbíols Xato té de deixar que la mosca se la campí lliurement. I no sap avenir-se que un animalot tan petit hagi batut el seu orgull.

LA VENTAFOCES

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Tantes, tantes... Mira-la, veus?—li digué la velleta, mostrant-li la nou meravellosa.— Tan petita com és, i a dintre hi ha el vestit de princesa més ric del món.

—Oh, padrina, padrinal!—exclamava ella, sorpresa d'emoció.

I amb els ulls avidosos, anava seguint la nou, que la velleta continuava mostrant entre sos dits.

—Tan petita com és—continuà la bona velleta.— I a dintre guarda les més polides xinel·les de cristall, fetes a posta pels teus peus de nina.

—Oh, padrina, padrinal!

—I, tan petita com és, guarda a dintre la més bella carrossa que una reina pugui desitjar, feta a posta per a la teva figureta gentil.

—Oh, padrina, padrinal!

—I, encara, un tronc de vuit cavalls blancs, de llarga crinera i cues abundants, que, lligats a la carrossa, et portaran a tot córrer cap al palau del príncep, on s'està celebrant la gran festa.

—Ai, el meu cor, padrinal!—exclamà la bona minyona portant-se les mans al pit, per temor que el cor li esclatés de tanta emoció.

—Estàs contenta, ben contenta ara, filleta meva?... Ah, però, escolta, Poncellina: Tan bon punt serà mitja nit i sentis tocar les dotze, ja cal que ho deixis tot i surtis corrent del palau, perquè, si no, la virtut de la nou acabada, et quedaries davant de tothom vestida altre cop de ventafocs, i pots comptar llavors quines riotes et faria tothom!

—Oh, no temeu, padrina; que tot ho faré com em teniu dit.

I, disposant-se a agafar la mà de morter per rompre la nou, demanà:

—La puc, doncs, trencar, la nou meravellosa?

—Així, no! Què anaves a fer, m'alaurada de tu? No veus que trencant-la així, podries malmetre tot el que hi ha a dintre?—exclamà la bona velleta.

I, mostrant-li la llar de foc, afegí:

—Tira-la dins el caliu d'aquesta llar, on tantes llàgrimes has essat; on tants sospirs teus han volat, on tantes befes has fert, on tants escarnis has suportat... I quan la flama la rendrà, la nou esclatarà per la teva ventura...

I en havent-li dit aquestes paraules, la bona velleta li prenué amorosament el cap entre les dues mans i la besà en mig el front.

—Té, i sies ben feliç — li digué — y en el mateix moment sorgí en el front de la Ventafocs una estrella com no n'hi ha cap de tan brillant en el cel.

I la velleta desaparegué.

—Oh, padrina, padrina, no em deixeu! — exclamà ella.

Però ja la velleta no hi era.

Llavors, plena d'emoció, es quedà mirant la nou entre els seus dits, i el cor li tremolava d'alegria i de temor.

Per dues voltes anà per tirar-la al caliu de la llar, com la adrina li havia dit, i no gosà.

A la tercera vegada la nou li rodolà dels dits i caigué enmig del foc.

Corpresa, no sabent el que li passava, la Poncellina va veure com una flameta de color d'or llengotejava entorn de la nou meravellosa, i com, tot de sobte, la nou esclatava en mig d'una gran flama de color de nacre.

Al mateix instant, ella, la Poncellina, es trobà com cegada

la vista de tanta claror, però això no fou més que un instant.

Tan bon punt tornà a veure-hi, la cuina havia desaparegut, es trobà en mig d'un jardí tot ple de garlandes de roses de totes colors, fent marc a una riquíssima carrossa d'or i cristall, arrossegada per cignes blancs i grosses papallones virolades.

La gran sorpresa que li havia causat tanta meravella no li havia deixat atenció per veure's ella mateixa... Oh, Déu quin baticor i quina tremolor de felicitat quan la dolça Poncellina es va veure abillada com mai cap reina no ha pogut somniar!

El seu vestit no semblava pas de roba, sinó de tan subtils teixits, que s'hauria dit que eren els mateixos àngels que l'havien fet amb fulles de rosa i ales de papalló i bocins de satí, arrencats del cel llavors que el sol el daura...

I de collarets, i de joells al coll i als braços i als dits i a cada arruga del vestit i a cada rinxol del cabell!... Això sense comptar la rica diadema de brillants i esmalts transparents de color de llac quan el sol neix.

Però, encara una altra sorpresa l'esperava: Tot just anà per fer un pas vers la carrossa que l'esperava, s'adonà que els seus peus eren calçats d'unes precioses xinel·les de cristall de cent matissos, tan ben ajustades als seus peus, que es pot dir que ni se les sentia.

En passar ella, els ocells baixaven, teixin i desteixint dosers damunt seu, i les roses es decantaven saludant-la, i els cignes batien d'ales per què pugés a la carrossa.

A l'últim, vencent la profunda emoció que sentia, la Poncellina posà peu a l'estreb i pujà.

En el mateix instant, les cantúries dels ocells cessaren, els crits dels cignes s'interromperen, i d'entre mig del gran silenci en sortí, dolça com un violí d'arcàngel, la melodia de la Mare de Déu, fina com un regaliu d'aigua entre molsa aorida, i heu's aquí que aparegué la bona velleta, amb el seu bastó de cossa, i el seu bon somriure als llavis.

—Oh, padrina, padrinal — exclamà ella, volent davallar de la carrossa per llençar-se als seus braços.

Però la padrina, tota somrient, es posà el dit davant dels llavis, fent-li que callés, i a una senyal del seu bastó, els cignes i les papallones emprengueren el vol, emportant-se la carrossa amb la Poncellina devés la festa del príncep que tant havia ella somniat.

LA FESTA

Els grans salons del palau del príncep eren resplendents de llum, riquesa i formosor.

Dolcíssimes musiques es deixaven oir, mentre les beutats i els cavallers dansaven el minuet gentilíssim.

Totes les mirades anaven devés el príncep, i tots els comentaris eren per si ballava amb aquesta o l'altra...

Però, sense mancar ni un instant a les lleis de la cortesia, bé prou donava a entendre el príncep que ni les dames més formoses ni les més altives princeses, aconseguïen interessar aquell príncep tan famós per la seva valentia, com estimat per la seva bondat, i desitjat per la seva gran riquesa.

En Venir el primer repòs, tothom s'escampà pels salons. Arreu es feien rotllos comentant la magnificència de la festa, la beutat de les dames que hi havien concorregut, i el luxe i riquesa dels vestits que s'hi lluïen.

En un dels salonets vorers a la gran sala del ball, anaren a refugiar-se, enutjades, i avorrides, la marastra i les seves filles.

—Jo, el que dic, és que si el príncep ens hagués vist, estaria segura que m'hauria tret a ballar... Solament que cada cop que passava estava distret!—comentà la Girassol, donant-se cops de vano al palmell de la mà, tota nerviosa.

—Doncs a mi em sembla que si no t'ha vist és perquè no t'ha volgut veure—li digué la seva germana.

—De totes les que ha ballat, no n'hi havia cap de tan formosa com jo—afirmà la gran ensuperbida.

—Això pel teu gust; que pel d'ell ja és altra cosa—tornà la Roserblau, amb ironia.

—No senti, mare? No fa més que punxar-me per fer-me enutjar!—s'exclamà la Girassol.

—Filles, filles!—reptà la mare, tota reinflada—Ací i tot heu de venir a mostrar el vostre desacord? Tu, Roserblau, faràs bé de callar; i tu Girassol, millor fóra que tinguessis més paciència.

—Més paciència?... Doncs ja fa estona que ja començo a perdre la paciència! Perquè, mireu que haver-nos engalanat tant per venir a mirar com les altres ballen!

—Ja tens raó, ja, germana. Es ben bé una cosa que fa riure.

—Riure? Cremar, fal

—Potser espera distingir-vos després d'aquest descans—digué la mare, per calmar-les. Ha d'estar per tantes, avui, el príncep...

—El príncep, el príncep! Però, i els altres?—féu la Roserblau.—Jo, que amb qual-sevol cavaller m'accontentaria, veig que tots passen de llarg, també.

—Dels altres no heu de preocupar-vos en tant, per ara—aconsellà la mare.—De qui heu de mirar de fer-vos veure és del príncep; perquè per molt amunt que estigui, no pot ésser que la vostra bellesa no li fereixi el cor.

—Prò, com ho hem de fer, doncs, per fer-les veure del príncep? Vós que sempre conteu que teníeu tanta requesta entre prínceps i sobirans, bé ens podríeu guiar, mare—li demanà la Roserblau.

—Aï, sí!—Sospirà sorollosament la mare.

—Doncs, digueu-nos què cosa cal fer per què el príncep es fixi en nosaltres?—preguntà la gran.

—Això, raïl — respongué ella — No hi ha res més senzill. Quan el veureu venir, no heu de fer més que passar dissimuladament pel seu costat, i deixar caure el vano als seus peus. Ja veureu com, tan cortès com és ell, s'apressarà a collir-lo i a donar-vos-el.

I, infant-se el mateix que un indiot, afegí, fent la sota-barba:

—Si sapiguéssiu els reis i els emperadors que he fet ajupir així!...

—Sí, però quan van tocar a casar-vos, us vàreu tenir d'accontentar amb un escuder i amb prous feines — féu la Roserblau, que no se'n podia callar mai cap.

—Heu vist quina descarada!

—Calla, calla, germana—la reptà la Girassol.

I, girant-se altre cop devés la mare, li preguntà referint-se encara al que abans parlava:

—I voleu dir, mare, que el príncep el collirà el vano?

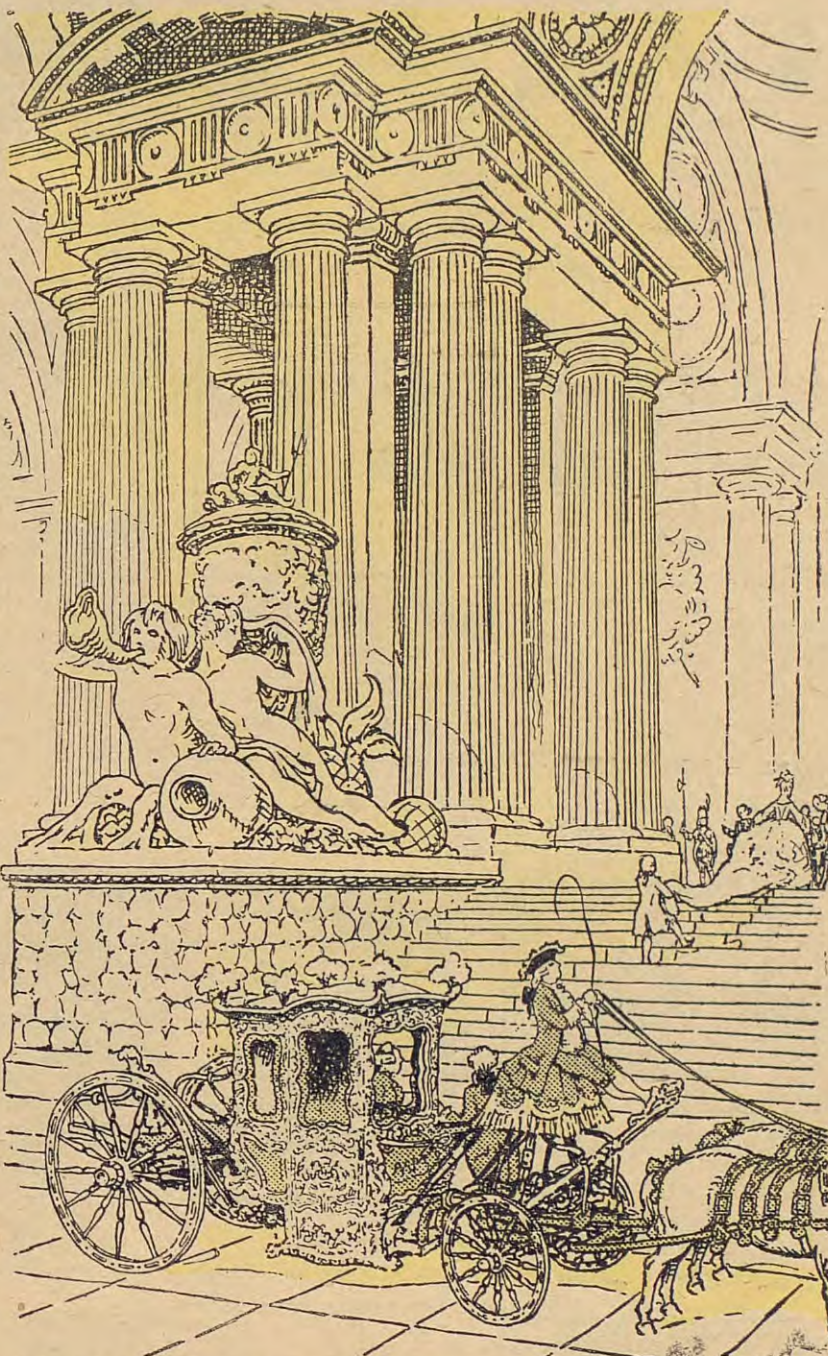
—No t'ho dic! I, aleshores, és cosa vostra de mostrar-vos,

i gronxar-vos, i regradar-lo, i mirar-se'l i enrogir i somriure... Tot, menys acabar de prendre-li el vano fins que ell s'hagi fixat ben bé en els vostres atractius.

—Doncs, quan passi el príncep ho faré tal com heu dit—afirmà la Girassol.

—Jo, al primer cavaller que s'atansi, el vano en mig del pas—féu la Roserblau.

—Mira; no dius un cavaller?—li féu adonar la Girassol.—Cap ací en ve un.

—Sembla un xic maduret... Però fa goig encara. Vaig a fer la prova.

I, la Roserblau, fent el dissimulat, avençà, com qui passa, en la direcció per on venia el cavaller, i en essent al seu costat, deixà caure el vano.

Però, el cavaller, que anava adalerat cercant un amic que no trobava, ni tan sols se'n adonà. I no sols això, sinó que, sense voler, trepitjà el vano i seguí el seu camí, cregut que havia trepitjat un dobleg de la catifa.

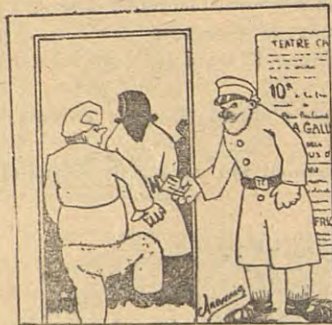
La pobre Roserblau cuità a recollir el seu vano, i en trobar-se'l amb les branilles rompudes, exclamà:

—Me l'han esclafat! Ara, ni vano, ni galant! Això si que fa cremar!

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 309. — ARAMIS

UN PAGES MOLT VIU
—Aquí teniu la meua entrada.
—Ep, mestre! I la senyora?
—Molt bé, gràcies a Déu.

Núm. 310. — F. WEEERMANN.

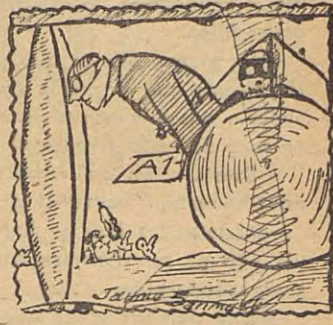
—On vas, tan ple de taques?
—Noi, no sé què fer per treure-les.
—Compra't un tractat de taqui-grafia.

Núm. 311. — F. ARAGONES

—A veure: digui'm 5 animals del Pol Nord.
—Dos óssos i tres foques!

Núm. 312. — J. SANMARTI.

L'aviador. — No acabo d'entendre el per què baden tan aquests pagesos; sembla que no hagin vist mai un ase volar.

Núm. 313. — M. BARTA.

La nina. — Déu la guard; que venen pega?
La noia. — Sí que en tenim, però no la podem vendre.

Núm. 314. — JAUME VIDAL.

—Veïam si saps resoldre aquest problema: Un submarí de vint metres de llargada per tres d'amplada. Quants anys té el capità?
—...!
—Doncs, quaranta-cinc.
—Com ho saps?
—Perquè ell m'ho va dir.

Núm. 315. — MIQUEL PAGES.

—Jo no sé passar sens fer alguna mort.
—Fes com jo.
—Què fas?
—Mato l'estona.

Núm. 316. — LLUIS SOLER.

—A veure, d'agues les províncies de Lleó.
—Lleó, Palència, Valladolid i Salamanca.
—I Zamora?
—Ah! En Zamora està a l'«Español».

Núm. 317. — RAMON BARDES.

—I què tal l'Eulària?
—Sí, mira; ha vingut a «menys» i ara sega.
—Què diu!!! Que ha perdut la vista?
—No! Vull dir que ha anat a «menys» i ara sega blat.

Núm. 318. — FERRAN PEDRET.

—Per què està tant capficat, papà?
—Per l'assumpte de la «rabassa morta».
—Doncs, si és morta, que l'enterrin.

Núm. 319. — JOSEP MALLOL.

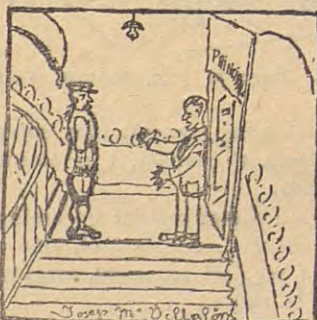
—Pepeta, que li agrada a vostè la carn rostida?
—A mi m'agrada amb deliri.
—Doncs a mi amb papates.

Núm. 320. — MERCE VIRGILI.

CRIATURADA
—Nena, vols un dolç
—Jo no vull cap dolç, jo vull un bobó!

Núm. 321. — JOSEP VILLALON.

CERCANT XOFER
—Li darem 10 duros i el vestirem.
—Ai, verge santa! Però que es pensen que sóc una criatura, per haver-me de vestir?

Núm. 322. — LLUCIETA BASSOLS.

—Es ven que està enfadat el senyor Costella; amb la cara ja paga.
—Doncs, mira que em deu moltes pessetes, i no em paga de cap manera.

Núm. 323. — RAMON MARINELLO.

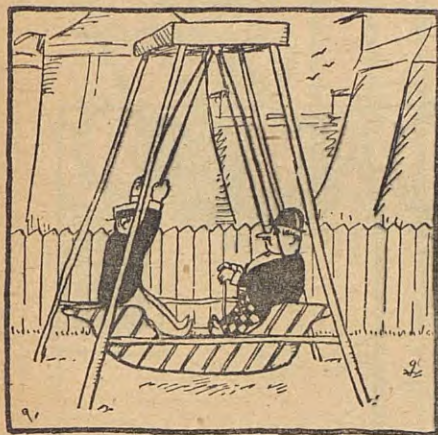

El pare: Per què fuges, nen?
El fill: No em va dir que era un gallina? Doncs aquest camió en porta i em podrien agafar.

Núm. 324. — JOSEP GALICIA.

—Veus, el meu auto no fa soroll.
—No?
—No, ni li fa falta xófer ni motor.
—Doncs, com és?
—Oh! Es que encara l'hem de comprar.

Don Pep i un altre senyor.

Un moviment molt sobtat.

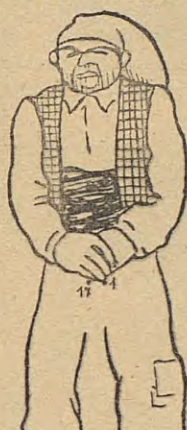

I ha caigut (ningú ho preveia).

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

12°
+13
+14
+15
+16
+17
+18
+19
+20
+21
+22
+23
+24
+25
+26
+27
+28
+29
+30
+31
+32
+33
+34
+35
+36
+37
+38
+39
+40
+41
+42
+43
+44
+45
+46
+47
+48
+49
+50
+51
+52
+53
+54
+55
+56
+57
+58
+59
+60
+61
+62
+63
+64
+65
+66
+67
+68
+69
+70
+71
+72
+73
+74
+75
+76
+77
+78
+79
+80
+81
+82
+83
+84
+85
+86
+87
+88
+89
+90
+91
+92
+93
+94
+95
+96
+97
+98
+99
+100

(Uniu els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc).

JEROGLÍFIC

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Rodolins incomplets: I.—Pel carrer i amb molta pompa—passa un home amb una trompa. II.—En Sirera amb atenció—l'escorta des del balcó. III.—I amb el vent que li ha engegat—don Josep s'ha encostipat.

Entretenment: Una cafetera.

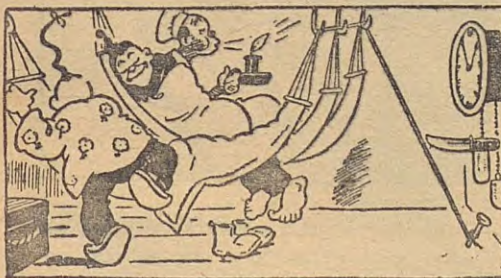
Epitafi: Ací descansa en Peret—un xicot de disset anys—que a còpia de desenganys—va morir tan jovenet.

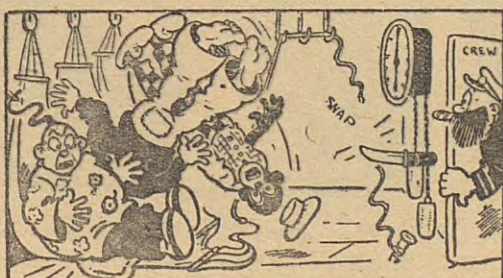
Quan és l'hora de llevar-se tots fan sempre l'adormit.

—Ara he trobat el sistema de fer-los saltar del llit.

Quan és l'hora assenyalada el cordill queda tallat...

i així d'aquesta manera tots a l'hora s'han llevat.

En Virolet a Girona

En VIROLET, enlleminat per l'èxit que va assolir la seva exposició a la Pinacoteca, ha volgut fer-ne una altra a Girona, la ciutat espiritual, eterna. I una entitat de tant de prestigi com l'Ateneu, li ha obert de bat a bat les seves portes. Que té de particular, doncs, que la nova exposició hagi estat un nou gran èxit?

En VIROLET, que no és desagraït, es complau en regradar, des d'aquestes planes als senyor Carles Rahola, electe president, Joaquim Pla, Colominas i demés socis de l'Ateneu.

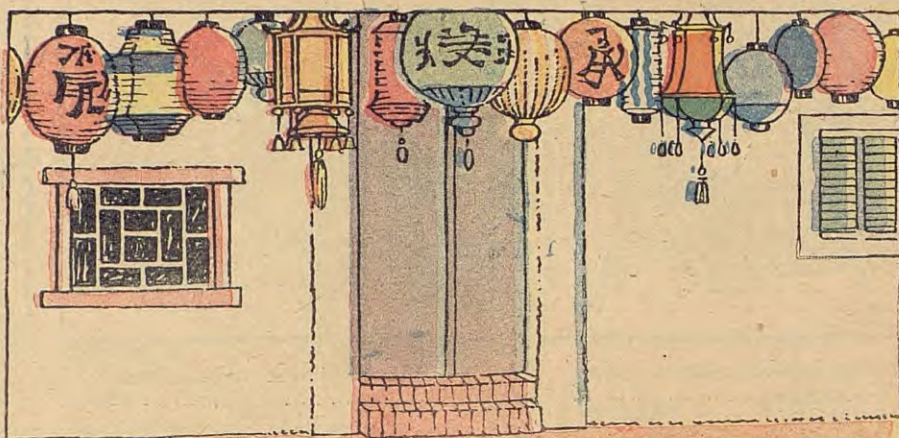
I també a vosaltres, estimats Patufo-Virolistes de Girona!

EL METGE MILLOR

(901. A. a)

El mandari «Estel-de-la-matinada», escarmentat del comportament de varis metges, als quals havia tingut el sentiment d'anar a raure...

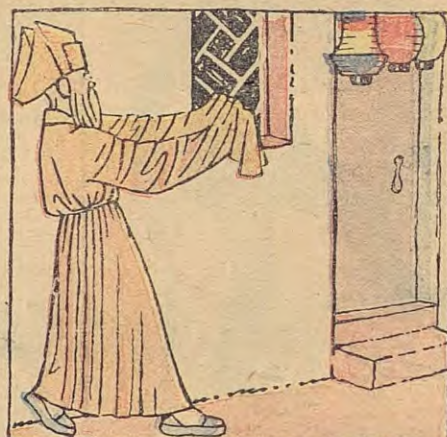
...donà una ordre severíssima: Tots els que es dedicaven a la ciència de curar (o no curar), tenien de posar a la porta de la casa llur un fanal per cada malalt que se'ls hi hagués mort durant l'anyada. No cal dir que en la de molts semblava que hi féssin ball de revetlla!

Un dia el gran mandari «Estel-de-la-matinada» tingué un terrible atac de ventre. I malgrat tenir una por horrorosa als metges...

...manà al més fidel dels seus criats que n'hi cerqués immediatament un, tenint, però bona cura (hi està bé, aquí, aquesta cura!), en la elecció.

En les portes de tots els metges coneguts hi havia més lluminàries que en una festa de carrer. La sort volgué que el criat en trobés una on sols hi lluien tres fanals.

I considerant que qui tan bella prova donava del seu talent, era el que convenia al seu amo i senyor, pregà molt humilment al metge que el se guís.

I, en efecte; amb una mirada en tingué prou. Fou tan encertat el remei, que al cap de poca estona «Estel-de-la-matinada» estava bé del tot.

Aleshores el mandari digué: — «Sou una notabilitat! Ja sé que no més teniu tres fanals a la porta». — «Oh! — respongué el galeno — és que sols fa dos dies que sóc metge».